

Hamarosan megjelenő interjú

Szerző Administrator
2012. február 14.
Utolsó frissítés 2012. február 14.

A pozsonyi Szabad Újság részére készült interjú

A dalvándorló
Beszélgetés Szvorák Katalinnal

Szvorák Katalin népdalénekes, előadóművész Losonc szülötte. Tanulmányait az Eötvös Lóránd Tudományegyetem magyar-könyvtár szakán végezte. Nevét a nagyközönség 1981-ben, a Röpülj páva népzenei versenyen elért első helyezése után ismerte meg. Életét a népzenenek szenteli, három világrész harminchárom országában koncertezett. Hangját huszonhét hanglemezzel örzi, művészetét számos elismeréssel, köztük Liszt Ferenc-díjjal és az Alternatív Kossuth-díjjal ismerték el.

Felvidéken született, Magyarországon a Röpülj páva népzenei versenyen elért eredményével szerzett nevet. Hogyan emlékezik vissza e sorsdöntő vetélkedőre?

A verseny idején már harmadéves Eötvös-kollégista voltam. Külhonból érkezett bölcsészhallgatóként a legkedvesebb városomban, Budapesten, a kissé mostoha anyaországban az akkori „legvidámabb barakk” üzeneteit próbáltam felfogni és megemésztetni. Nagyon jólesett az első díj, hiszen ezáltal előtérbe került a szlovákiai magyarság is, addig sokak számára a határon túli magyarságot csupán az erdélyiek jelentették. Külön öröm volt a soktízszáz- és százszáz-éves, javarészt Csallóköztől a Bodrogházig élőktől érkezett szavazat. Az egyetemen a versenyig én voltam a „cseh”, olykor „szlovák” lány, aki, „haj, de szépen beszél magyarul”. Igaz ekkor már kezdtem levetkőzni őseim csodás palóc nyelvjárását, mert a média a buta és sületlen embert szinte kizárólag palóc nyelvjárásban karikírozta. Nehéz, de szép évek voltak. Duplakisebbségként, palóc-magyarként, falusiként, Csehszlovákiából kerültem át az anyaország „vízfejébe”. Végleges áttelepülésem után egy pici faluban teremtettem otthont és családot, de mindeközben megmaradtam felvidékinek.

Magyarországon a 80-as években a táncház-mozgalom gazdag énekkari kultúrával párosult. Egy népdalénekes kedvezőbb indulást nem is remélhetett volna.

A Röpülj páva elismerés után sem repült számba a sült galamb. Ez lelkialkatomra vezethető vissza: a mai napig nem vagyok mozgalmi beállítottságú, inkább csöndben értéket kereső, teremtő típusként jellemezném magam. Minden eredményemért keményen meg kellett dolgoznom. Természetességemmel a „kultúrdiktátorok” nem tudtak mit kezdeni, ezért nem is kedveltek, így viszont senkinek se lehettem eszköze. Általában soha nem voltam jó időben, jó helyen, mindig a magam magányos ösvényét tapostam, ahol olykor rám is tapostak. Ma már örömmel látom, hogy ez az ösvény sokaknak járható-járható utat jelentett! Az utat menedzserek és önmenedzselés nélkül, sokszor ellenszélben tettem meg, éppen ezért tudok örülni minden pályámat érintő apróságnak. Valójában számomra a pályámat kísérő kisközösségek éltető ereje volt mindig az elsődleges. Most is az alulról jövő szerveződésekben, a civil szférában és elsősorban a vidéken látom a megújulás legnagyobb tartalékát.

Első lemeze Dalvándorlás címmel jelent meg. Ettől kezdve a zenei párhuzamok elkötelezett híveként tartják számon. A felvidéki gyökerei motiválták a közös dallamkincs feltárását?

Palóc-magyarként cseperedtem fel és anyanyelvemet olyannyira óvtam, hogy a többségi nyelvet csak az iskolában tanultam. Reszketve és dadogva beszéltem szlovákul, hiszen mindig rossz helyen használtam a visszaható „sa” szócskát és olykor a nemeket is összekevertem. Később Magyarországon már más optikán keresztül használhattam a szlovák tudásom, a két nép együttélésének kulturális élményéből született nyolc önálló albumom a Hungarotonnál, javarészt Hollós Máté igazgató jóvoltából. Ezekben a Kárpát-medence közös dallamait szóltatom meg eredeti nyelveken. A politika távol áll tőlem, de a szlovák nyelvtörvényre a szlovák-magyar népdalpárhuzamos Vox Humana albummal reagáltam. A lemez 100 számozott példányban, Schuster Rudolf Köztársasági Elnök ajánlásával jelent meg. Noha eljuttattam a legfontosabb helyekre, de az opust, az általam felvállalt közép-európaisághoz hasonló csend veszi körül. Egy másik összeállításommal sem jártam másként. A legutóbb készített 27. albumomon hét egyház Teremtést dicsérő énekei hallhatók, s noha az ökumenét szóban sokan hirdetik, de e lemez körükben sem talált visszhangra. Úgy tűnik, mindig megmaradok a „harmadik utasnak” kijáró karanténban, ahol egyébként nagyon jól érzem magam.

Mi magyarok nagyon büszkék vagyunk népzeneikutatóinkra. A szlovák népzeneikutatásról az átlagos zeneszerető embernek legfeljebb Bartók Béla Négy szlovák népdala, vagy Nyitra- megyei gyűjtőútjai jutnak eszébe. Mit kell tudni a szlovák népzenei gyűjtésekről?

A szlovákok is büszkédkedhetnek népdalgyűjtőkkel, de mind a mai napig a magyar Bartók a legnagyobb szlovák népdalgyűjtő. Az már más lapra tartozik, hogy úgy román, mint szlovák gyűjtése alig hozzáférhető, sőt tudtommal a Slovenské spevy III. kötete mind a mai napig nem jelent meg. Itt teszem hozzá, hogy a zeneszerzők közül nekem Bartók a legkedvesebb, ő számomra a „kezdés és a vég”!

A közös kultúrák kutatását itthon nagyra becsülik. Hasonló a visszhangja a határainkon túl is? Külföldi fellépéseimen is mindig „becsempészek” egy-egy népdalpárhuzamot. Általában Ausztria nyugati határáig többnyelvű megszólalásaimmal komoly sikert aratok, hiszen hallgatóim a K.U.K. iránti nosztalgiát érzik bennük. Valójában szlovák, román, szerb és a többi szomszédos nép közönségéhez ez idáig nem sikerült eljuttatni dalvándorlásaimat, pedig üzenetem elsősorban nekik szól. Tőlünk nyugatabbra már felvilágosító munkát is kell végezni, sokszor helyesbítenem kell: Bukarest helyére teszem Budapestet, sőt olykor javítani kell „az apró szláv állam” kitétel is. Az amerikaiaknak ez a multikulturalitás kissé mást jelent. Sajnos ott a nagy összeolvasztó-tégelyben a nemzeti identitást romboló üzenetet is kihallják dalaimból. Nem értik, hogy magyarként hirdetem az egymás mellett élés csodás kulturális élményét, úgy, hogy közben szomszédjaink öntudatát, nemzeti büszkeségét sem szeretném csorbítani, sőt ...

Egy szerb-magyar kultúrát ápoló városban, Szentendrén, a Vujicsics Tihamér Zeneiskolában tanít. Ez véletlen, vagy ide is a multikultúra szeretete vonzotta?

A véletlennek köszönhetem - noha szerintem nincsenek véletlenek -, hogy immáron 16 éve tanítok. Szentendre, mint város fekszik egyébként legközelebb otthonomhoz, az egykori szlovák kislemezhez. Az évek távlatában is jónak tűnik döntésem, mert kiegészíti előadóművészi tevékenységemet. Jó érzés látni, tapasztalni, hogy az éneklés öröme, a tudás vágya hogy működik a kicsiknél és nagyobbaknál, és hogyan hat az éneklés természetessége személyiségük fejlődésére, lelkükre. Az éneklés szeretete minden tevékenységükre kihat és külön adomány nekem, hogy rengeteget tanulhatok növendékeimtől. Az is ajándék, hogy nekik köszönhetően örök fiatalnak érzem magam. Jóleső érzés a Vujicsics Tihamér nevét viselő iskolában tanítani. A kiváló zenetudós gyűjtéseiből magam is sokat merítettem. E népdalokat is átadom diákjaimnak, akik a magyar dallamok mellett mindig szívesen tanulják az idegen nyelvűeket is.

Az e-generációt mennyire érdekli a népzene?

A gyermeki lélek mindenre nyitott, ezért óriási a pedagógusok felelőssége, hogyan adják át a tudást: megszeretteti-e, vagy elriasztja a gyereket. Úgy gondolom, a szeretettel való közelítés-nevelés és a gyermeknek adott bizalom minden gátat lerombolhat, s minden területen kihatással van a tanuló teljesítményére. Szerencsésnek érzem magam, hisz nekem mind a tanítás, mind a dalolás is öröm, s igazán csodás érzés, ha ezt a derűt tudom sugározni növendékeimnek. Munkám elismerése, hogy több mint egy tucat diákom választotta az énekesi pályát: többen konzervatóriumban tanulnak, de a Zeneakadémián is vannak növendékeim. Ez siker számomra is, de meggyőződésem, hogy nekünk nem „karrierista versenylavakat”, hanem zeneszerető, zeneértő gyermekeket kell elsősorban nevelnünk. Az érzékeny ember-palánták, később az élet minden területén tudják ezt a tudást hasznosítani, tudnak vele élni és tovább is tudják adni.

"A rák ellen, az emberért, a holnapért!" alapítvány meghívására a közelmúltban egy sajtóreggelen vett részt. A daganatos betegségek leküzdésére az életörömet jelölte meg, mint egyik legfontosabb gyógymódot. E pesszimista korban tanítványainak át tudja-e adni a tudás mellett az Önre jellemző életörömet is?

A dalolás, mint örömforrás, köztudott. Beteg, értékvesztett világunkban kellene a kapaszkodók, és ebben az éneklés kitüntetett szerepet játszhat. Hisszük, hogy a dal kiemel a szürkeségből és égi magasságokba röpit, fiziológiailag, lelkileg átjárja az ember testét. Énekléskor számtalan boldogsághormon termelődik. Jobb és hasznosabb a depresszió elleni piruláknál. Hozzám is járnak olyan felnőttek magánnövendékként, akik pszichiáter-pszichológus helyett találtak meg, és rövid időn belül kiegyensúlyozott, daloló új emberekké váltak. Az öröm, a dal le tudja győzni a betegségeket, a letargiát is. Pár éve gyógyítanak a Dúdolás lemezzel. A beszédjünkben korlátozott, agyvérzésen túlesett betegek ennek az albumnak a segítségével próbálnak meg újra énekelni és csak azután beszélni.

Nem véletlen, hogy a hagyományos paraszti társadalmakban az éneklés végigkísérte az ember egész életét. A hagyományápolás egyben kötelességünk. Nem a zavarosban kell halászni, hanem a tiszta forrásból kell merítenünk. Az elmúlt évben „A rák ellen az emberért, a holnapért” alapítvány felkért, hogy legyek a reklámarcuk, amelyre boldogan rábólintottam, hiszen egy évtizede én is megjártam a poklok kapuit. Optimista derűmmel legyőztem a betegségem és a két életmentő műtét utáni kobaltsugárzáskor csodás magyar népdalokat dudorásztam. Rájöttem, hogy túl rövid az élet ahhoz, hogy pesszimisták legyünk. Azóta újjászületve, töretlen hittel élvezem a mindennapok apró örömeit, e földi utam minden rezdülését.

Az interjút készítette: Csermák Zoltán